

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344859888.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Han havde truffet Rose paa hendes Enemærker, boet næsten Dør om Dør med hende i det Hotel tæt herved, hvor han først var taget ind. Et lyst, tilbagestrøget Haar, en ganske fin og virkelig Rødme, en stilfærdig Fylde (uden Overdrivelse) havde været det bedste af hendes Morgendragt, naar hun Klokker halv tolv om Formiddagen lod sig se ved Trappegelænderet for at raabe: »Garçon, garçon!« med sin franske, lidt hæse Stemme. Hvis hun ikke var høj af Vækst, var hun heller ikke fordringsfuld, og da min Ven laa syg i tre Dage, kom hun til ham, som hun var om Morgenen: med Tøfler paa Fødderne og *L'intransigeant* i Haanden, og sad ved hans Ild og læste højt for ham af Rocheforts kraftige Artikler, som morede hende. - Siden hen, da min Ven, i den Indbildning at kunne indrette sig endnu bedre var flyttet ud at bo i en anden Bykant, søgte han dog, imellem Stunder, ned til den indre By, til Roses Hotel og til den tvangløse Sprogindvielse paa den lune Pariser-Kafé. Der sad de ofte fra Klokker to lige til Aften Klokker sex. Det var saa hyggeligt, langsomt kom Tasmørket. Rose, der altid modtog ham lige aabent og lod sig hente lige villig, blev da siddende Time efter Time med Fødderne paa den lille 42 Træskammel, som Opvarterne i Paris strax bringer enhver Dame, jagttog en Smule de andre, franske eller fremmede Stamgæster, vendte Dominobrikkerne paa sit eget Marmorbord og lod sin Ledsager nyde saa megen Sprogundervisning, han vilde - uden at tage andet Vederlag end en enkelt Kop Kaffe med et lille, sjældent to Glas Kognak. Ja, hun forbød ham at ødsle. Redebonhed, Uvilje mod ufornuftige Udgifter - franske Dyder! Roses hjælpsomme Hjærte blødte vel altid en Smule for saadan en ung, medgørlig og egen fremmed, som var Mand nok.